

IANKAIKKISEN ELÄMÄN KÄSKY

Joh. 12:44-50

44. *Mutta Jeesus huusi sanoen: "Joka uskoo minuun, ei usko minuun vaan häneen, joka on minut lähettänyt.*

45. *Joka näkee minut, näkee hänet, joka on minut lähettänyt.*

46. *Minä olen tullut valoksi maailmaan, ettei yksikään, joka uskoo minuun, jäisi pimeyteen.*

47. *Jos joku kuulee minun sanani eikä noudata niitä, en minä häntä tuomitse, sillä minä en ole tullut tuomitsemaan maailmaa vaan pelastamaan maailman.*

48. *Joka halveksii minua eikä ota vastaan minun sanojani, hänellä on tuomitsijansa: se sana, jonka minä olen puhunut, tuomitsee hänet viimeisenä päivänä.*

49. *Sillä en minä ole puhunut omia ajatuksiani. Isä, joka on minut lähettänyt, on antanut minulle käskyn, mitä minun on sanottava ja mitä puhuttava.*

50. *Minä tiedän, että hänen käskynsä on iankaikkinen elämä. Minkä minä siis puhun, sen minä puhun niin kuin Isä on minulle sanonut."*

Viimeiset sanasi

Jos tietäisit, että elämäsi päättyy muutaman päivän sisällä ja joutuisit pitämään elämäsi viimeisen julkisen puheen, niin mitä haluaisit siinä kertoa jälkeen jääville? Kysymys ei ole vain teoreettinen, vaan jokaisen asioita loppuun asti ajattelevan uskovan kristityn tulisi laatia testamentti, jonka sisältö voitaisiin sitten lukea esimerkiksi hänen omissa hautajaisissaan. Yoshinogawan seurakunnassa olin pitkään Herran tietä vaeltaneen miehen hautajaisissa, joiden virret ja Raamatun kohdat hän oli huolella valinnut etukäteen. Hän halusi antaa todistuksen siitä, mitä Herra oli hänelle antanut, mihin hän oli siirtynyt ja mikä oli hänen elämässään ollut tärkeintä, minkä vuoksi hän oli elänyt ja mihin hän oli aikansa ja voimansa halunnut käyttää.

Surkea on tänä päivän lukemattomien ihmisen osa, kun he eivät tiedä miksi ovat syntyneet, mitä varten elävät ja mihin lopulta elämänsä päätyttyä joutuvat. He elävät päivästä toiseen ikään kuin ajelehtien sinne tänne maailman menossa ja ajan virrassa. Kukaan rehellinen ihminen ei voi tyytyä siihen, että jää vaille vastauksia elämänsä perimmäisiin kysymyksiin, vaikka meille toivotetaan monen tuutin suulla, että suurimmat ja rohkeimmat ovat ne, jotka uskaltavat kohdata elämän mielettömyyden ja sen, että kaikki täällä on lopulta vain sattumaa ja vailla mitään päämäärää.

Jeesus huutaa

Tekstimme on Jeesuksen viimeinen julkinen puhe ennen Hänen ristiinnaulitsemistaan ja ylösnousemustaan. Siinä Hän kiteyttää kaikkein tärkeimmän siitä, mitä Hän oli julkisen toimintansa aikana puhunut. Se on siis Jeesuksen opetusten yhteenveto. Sen johtolauseessa sanotaan, että Jeesus "huusi ja sanoi". Johannes osoittaa tällä, että se tiivistelmä, jonka hän Jeesuksen opetuksia lainaamalla tässä esittää, oli niin voimakkaasti ja selvästi kuulijoilla halki Jeesuksen julkisen toiminnan esitetty, että kenellekään ei ollut voinut jäädä epäselväksi Jeesuksen sanoman sisältö riippumatta siitä otettiin se vastaan vai hylättiin.

Isä ja Poika

Aluksi Jeesus kuvaa suhdettaan Isään:

"Jeesus huusi ja sanoi: 'Joka uskoo minuun, ei usko minuun, vaan lähettäjääni. Joka näkee minut, näkee lähettäjäni'."

Jeesus korostamalla korosti suhdettaan Isään. Kaikki minkä Hän sanoi ja puhui, tapahtui Hänet lähettäneen Isän valtuutuksella. *"Joka uskoo minuun, uskoo Isään. Joka näkee minut, näkee Isän."*

Vähän myöhemmin jäähyväispuheensa yhteydessä Hän jälleen toisti asian Filippukselle:

"Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän."

Usko Jeesukseen on uskoa Isään.

Jeesus tuli tähän maailmaan näyttämään meille millainen Isä on. Voimme toki aavistella Jumalan luomisteoista Hänen suunnatonta suuruuttaan, ääretöntä voimaansa ja Hänen käsittämätöntä viisauttaan. Siihen riittää, kun katsomme avaruuden mittamattomiin korkeuksiin tai tutkimme elämän ihmeellisyyttä DNA:n valtaavissa tietomäärissä tai atomimaailman voimakentissä.

Mutta vasta Jeesuksessa me näemme, millainen on Isän sydän meitä kohtaan. Jeesuksen olemuksen pyhyys ja puhtaus, Hänen rakkauden tekonsa ja viime kädessä Hänen täydellinen uhrinsa meidän syntisten pelastamiseksi, kertovat, miten käsittämättömän syvä on Isän rakkaus meihin Hänen luomiinsa siitä huolimatta, että olemme juosseet synnissä pois Hänen luotaan.

Valo pimeyteen

"Minä olen tullut valoksi maailmaan, ettei kukaan, joka uskoo minuun, jäisi pimeyteen."

"Olen tuonut maailmaan sen, minkä se oli menettänyt: elämän valon, joka tulee Jumalasta." Elämä tulee sinne, missä Jeesuksen valo otetaan vastaan. Se tulee Hänen lausumiensa sanojen (*rhemata*) välityksellä. Kysymys on siis yksittäisistä lausumista eikä vain jonkinlaisesta epämääräisestä kokonaisuudesta. Jos Jeesuksen sanoille olaan kuuliaisista, löydetään elämä.

Ensimmäinen asia, jossa ihmisen tulee taipua kuuliaiseksi Herran sanan valolle päästäkseen sisälle elämään on kääntyminen Herran puoleen parannuksessa ja ottamalla vastaan kasteen Jeesuksen nimeen syntien anteeksi saamiseksi. Silloin ihminen saa Pyhän Hengen ja osan iankaikkiseen elämään. Sen jälkeen valossa vaeltaminen merkitsee Johanneksen kirjeen mukaan muun muassa seuraavaa:

Jumala on valo, hänessä ei ole mitään pimeyttä. Jos sanomme, että meillä on yhteys hänen kanssaan, mutta vaellamme pimeydessä, me valehtelemme emmekä toimi totuuden mukaan. Mutta jos me vaellamme valossa, niin kuin hän on valossa, meillä on yhteys keskenämme ja Jeesuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä. (1.Joh. 1:5-7)

Pimeyteen jäävien osa

Jos joku kuulee minun sanani eikä noudata niitä, minä en tuomitse häntä. Sillä minä en ole tullut tuomitsemaan maailmaa, vaan pelastamaan maailman. Joka halveksii minua eikä ota vastaan sanojani, hänellä on tuomitsijansa: se sana, minkä olen puhunut, on tuomitseva hänet viimeisenä päivänä."

Jeesus tuli pelastamaan maailman eikä tuomitsemaan sitä, mutta juuri ne

Jeesuksen sanat, joiden kautta pelastus on löydettävissä, kun niiden alle taivutaan ja olaan kuuliaisat, muodostuvat tuomion perusteeksi viimeisenä päivänä niille, jotka hylkäävät ne täällä ajassa.

Viimeinen tuomio on kyllä välttämätön, sillä sitä vaatii Jumalan pyhyys ja rakkaus. Jos Jumalan maailmankaikkeuteen jää lopulta jotakin vääryyttä, niin Jumala ei ole Jumala. Siksi jokainen ihminen on saava lopullisen ja oikean tuomion viimeisenä päivänä. Jokainen meistä kulkee vääjäämättömästi kohti tuota suurta tuomion päivää. Tuomi tulee tapahtumaan sen valon mukaan, minkä ihmiset ovat elämänsä aikana Jumalalta saaneet niin yleisessä ilmoituksessa (luonnossa ja omassatunnossa) kuin erityisessä ilmoituksessa eli Jumalan sanassa. Raamatun sana on siis kerran mittaava meitä, joka olemme sitä täällä ajassa lukeneet. Siksi Jeesuksen sanojen kuulemiseen sisältyy syvä vastuu ja vakavuus. Jeesus vielä korostamalla korostaa, että Hänen sanansa eivät ole mitä tahansa uskonnollista opetusta, vaan itse taivaallisen Isän puhetta:

Herran sana

"Enhän minä ole puhunut itsestäni, vaan Isä, joka on minut lähettänyt, on itse määrännyt, mitä minun on sanottava ja mitä puhuttava. Minä tiedän, että hänen käskynsä on ikuinen elämä. Mitä minä siis puhun, minä puhun niin kuin Isä on minulle sanonut."

Kaikessa, mitä Jeesus sanoo, on suunnaton määrä itsensä tyhjentävää nöyryyttä, mutta samalla suunnatonta rohkeutta ja voimaa. Se, mitä ihmiset omin korvin kuulivat Jeesuksen suusta, eivät olleet Hänen sanojaan vaan Jumalan sanoja. Vuosisatojen saatossa lukemattomat ovat kuulleet Jeesuksen puheissa Jumalan äänen ja pelastuneet.

Isän käsky: iankaikkinen elämä

Jeesuksen tulon tarkoitus ei kuitenkaan rajoitu pelkästään siihen, että Hän ilmoittaa, millainen Isä on. Sen lisäksi Hän sai erityisen käskyn Isältä. Se oli tehdä ihmisille mahdolliseksi päästä iankaikkiseen elämään. Se merkitsi koko ihmiskunnan syntitaakan ottamista omille hartioilleen ja synnin rangaistuksen kärsimistä meidän sijastamme. Vain Jeesuksen verellä sovitettu ihmiskunta voi päästä osalliseksi iankaikkisesta elämästä.

Jeesus vastasi Isän käskyyn kuuliaisuudella. Sen Hän ilmaisi sen ylimmäispapillisessa rukouksessa seuraavasti:

Puhuttuaan tämän Jeesus kohotti katseensa kohti taivasta ja sanoi: "Isä, hetki on tullut. Kirkasta Poikasi, että Poikasi kirkastaisi sinut. Sinä olet uskonut hänen valtaansa kaikki ihmiset, jotta hän antaisi iankaikkisen elämän kaikille, jotka olet hänelle antanut. Iankaikkinen elämä on sitä, että he tuntevat sinut, ainoan tosi Jumalan, ja Jeesuksen Kristuksen, jonka sinä olet lähettänyt. (Joh. 17:1-3)

Jeesus pyysi Isää kirkastamaan Hänet korottamalla Hänet ristin puulle, jotta uskovat saisivat osakseen iankaikkisen elämän. Jatkossa Jeesus pyysi Isältä myös paluuta taivaalliseen kirkkauteen, niin että tie sinne asti olisi avoin Hänen omilleen.

Iankaikkisen elämän olemukseksi Jeesus määritteli Isän ja Jeesuksen tuntemisen. Kysymys ei siis ole vain keroltaan loputtomasta ja olosuhteiltaan täydellisestä elämästä, vaan sen sisältö ja laatu perustuvat välittömään Herran läheisyyteen ja

Pyhän Kolminaisuuden käsittämättömän suuren rakkauden yhteydessä elämiseen.

Isän käsky Jeesukselle kertoo sen, mikä oli tärkeintä Jeesukselle. Kuuliaisuus Isälle ja Isän rakkaustahdon täyttäminen meidän pelastukseksemme. Meille tämä merkitsee myös käskyä: Ota vastaan iankaikkisen elämän lahja Jeesukselta. Se tapahtuu taipumalla parannukseen synneistä ja turvautumalla Golgatan uhriveren sovitukseseen. Niin olet osallinen iankaikkisesta elämästä jo täällä ajassa ja viimein taivaassa. Edelleen Isän käsky Jeesukselle vie meidät lähetyskäskyn ääreen: iankaikkisen elämän sana on tänään vietävä niille, jotka elävät vielä pimeydessä. Herra haluaa, ettei yksikään hukkuisi vaan kaikki saisivat pelastuksen: *Sillä minä en ole tullut tuomitsemaan maailmaa, vaan pelastamaan maailman.*

Esimerkki Japanista

Vuonna 1995 90 vuotiaana poisnukkunut pastori Eiichi Ito tuli uskoon 15 -vuotiaana elämänsä ensimmäisessä kristillisessä kokouksessa, jossa saarnattiin tekstistämme. Hänen isänsä perheyritys oli mennyt vuoden alussa konkurssiin ja nuori Eiichi joutunut pimeyteen. Noista ajoista hän kertoi näin:

Vuoden 1920 syyskuun 27. päivän iltana lähtiessäni kotoa annoin vanhempieni ymmärtää meneväni tavan mukaan iltakouluun, mutta matkalla päätinkin mennä kaupungille huvittelemaan. Olin usein ennenkin jäänyt luvatta koulusta pois ja mennyt elokuviin, milloin minulla vain oli rahaa siihen. Petin vanhempiani ja itseäni, vaikka tiesin hyvin, että paljastuminen veisi asiat entistäkin surkeampaan jamaan. En kuitenkaan kyennyt luopumaan vaarallisesta leikistäni.

Sinä iltana olisin halunnut mennä elokuviin, mutta - kun nyt asiaa ajattelen - kaikeksi onneksi minulla ei ollut ropoakaan rahaa. Siksi menin kaupungille maleksimaan ajan tappamiseksi yhdeksään asti, jolloin iltakoulun tunnit loppuisivat.

Asuin Nagoyassa, yhdessä Japanin suurimmista kaupungeista. Kävelin keskustan korkeiden rakennusten reunustamia katuja. Kulkiessani kahden kerrostalon väliin jääneen verrattain kookkaan japanilaistyyppisen asuinrakennuksen ohi kuulin sisältä laulun ääntä. Jokin laulussa veti minua puoleensa. Koska olin juuri sillä hetkellä epätietoinen siitä, miten viettäisin aikani, ajattelin, että katsotaanpas, mitä tuolla mahtaa tapahtuu ja astuin ovesta sisään.

Meneillään oli kristillinen evankelioimiskokous. En ollut milloinkaan käynyt kristillisessä kirkossa, en kuullut ainoatakaan saarnaa enkä virttä puhumattakaan siitä, että olisin nähnyt Raamattua. En siis ymmärtänyt mistä oli kyse, mutta uteliaisuuttani puikahdin takimmaiselle penkille ja jäin istumaan ja seuraamaan tapahtumien kulkua. Jos olisin tiennyt, että kysymys oli kristillisestä tilaisuudesta, en todennäköisesti olisi sinne mennyt, sillä pienestä pitäen oli kuullut, että "jaso" (kristinuskon haukkumanimi) oli huono, ulkomaalaisten uskonto, joka ei kuulu japanilaisille.

Koolla oli 40-50 ihmistä. Katsellessani heidän kasvojaan silmiini pisti heti, miten valoisa ja rauhallinen ilme heillä oli. Omat kasvoni olivat synkät. Niistä kuvastivat tyytymättömyys, levottomuus ja katkeruus, jotka täyttivät olemukseni. Työpaikallanikin minua moitittiin usein synkkyydestä, ainaisesta valittelusta ja vastenmielisestä asenteestani kaikkeen. Itsekin tiesin, että minulla oli synkät ja tyytymättömät kasvot, jotka kuvastivat sydämeni ja synnin pimeyttä. Siksi hämmästyin ihmisiä, jotka lauloivat puhdas, valoisa ja onnellinen ilme

kasvoillaan.

Suljin silmäni ja kuuntelin heidän lauluaan. En ymmärtänyt laulujen runokieltä enkä niiden sisältöä. Ihmettelin vain laulajien kasvojen puhtautta. Olinhan kuullut vain työpaikkani rivoja iskelmiä. Kaunis laulu rauhoitti mieltäni ja minusta tuntui, kuin se olisi puhdistanut likaista sydäntäni. Istuin silmät kiinni. Minun tuli hyvä olo. Liikutuin syvästi.

Laulun loputtua kokouksen juontaja alkoi rukoili. En ollut kuullut sellaista rukousta milloinkaan aiemmin. Se erosi suuresti niistä rukouksista, joita japanilaiset rukoilevat buddhalais- ja shintotemppeleissä. Rukoilija aivan kuin keskusteli jonkun läsnä olevan kanssa. Sen jälkeen hän ilmoitti, että illan puhe tulisi käsittelemään Jumalan armoa, ja esitteli puhujan.

Minun viisitoistavuotiaan silmissäni puhuja näytti suunnilleen isoisäni ikätoverilta. Kaiken lisäksi hän oli länsimaalainen. En ollut koskaan aikaisemmin kuullut ulkomaalaisen puhuvan. Myöhemmin sain kuulla, että hän oli Kinjoo-oppilaitoksen perustaja tohtori E.H. McAlpin. Tämä lähetyksen ylläpitämä arvostettu oppilaitos käsitti tyttöjen keskikoulun, lukion ja naisyliopiston. McAlpin oli hyvin pitkä mies. Hämmästyin, että joku ulkomaalainen osasi puhua kieltämme ja aloin kuunnella tarkkaavaisesti.

- Hyvää iltaa, olen iloinen, kun olette kokoontuneet tänne. Tänä iltana puhun teille Jeesuksesta Kristuksesta.

Kuulin ensi kertaa elämässäni nimen Jeesus Kristus. En tiennyt, että sen nimistä henkilöä oli koskaan ollut olemassakaan.

- Jeesus Kristus syntyi 2000 vuotta sitten tähän maailmaan. Mutta minkä tähden Hän tuli? Kuulkaamme se Hänen omasta sanastaan. Eläessään maan päällä Hän sanoi itsestään näin: 'Minä olen maailman valkeus. Joka minua seuraa, se ei pimeydessä vaella, vaan hänellä on oleva elämän valkeus'.

Tohtori McAlpin ja avasi Raamattunsa tämän Johanneksen evankeliumin 8.luvun 12. jakeen kohdalta ja luki sen japaniksi.

En ymmärtänyt sanojen sisältöä, mutta sitten hän jatkoi:

- Jeesus Kristus tuli valoksi tähän maailmaan. Hän tuli tuomaan maailman kaikkia ihmisiä varten valon, sydämiä valaisevan todellisen valkeuden. Vaikka ihminen nyt eläisi kuinka synkässä pimeydessä tahansa, ottamalla Jeesuksen vastaan sydämeensä ja Jeesuksen rakkauden voimasta uskomalla Jumalan armoon hän voi päästä elämään valossa ja pelastua valon lapseksi. Jeesus ei tullut kutsumaan ja pelastamaan tämän maailman mahtavia ja erinomaisia ihmisiä, vaan syntiensä tähden pimeydessä kärsiviä, huonoja. Hän tuli pelastamaan heidät synnin pimeydestä Jumalan valkeuden lapsiksi, pahan vallasta uusiksi ihmisiksi. Sitä varten Jeesus tuli.

Sanat koskettivat minua syvästi. Tiesin nimittäin olevani pimeyden lapsi. Köyhyyden kuopassa ja toivottomana koin olevani huono, kelvoton ihminen. Elin päivät päästään kiroten yhteiskuntaa, ihmisiä ja jopa vanhempianikin. En piitannut työnteosta enkä koulunkäynnistä. Olin kulkemassa synnin tietä yhä synkempään pimeyteen. En uskonut, että mikään tai kukaan voisi minua auttaa. Mutta Jeesus olikin tullut muuttamaan uudeksi juuri minunlaisten onnettomien ihmisten elämän. Jeesus oli tullut maailmaan pelastamaan toivottomia ihmisiä. Hämmästyneenä kuuntelin puhetta yhä tarkkaavaisemmin.

- Pian tulee joulu. Jouluna iloitsimme siitä, että Jeesus tuli tähän maailmaan todistuksena Jumalan elävästä rakkaudesta meitä kohtaan. Toivoisin, että te, hyvät kuulijat, ottaisitte Jeesuksen vastaan sydämiinne ja voisitte viettää tänä vuonna todellista joulua, julistaja jatkoi.

Japanissa ollaan yleisesti sitä mieltä, että kristillinen julistus on ensikertalaiselle hyvin vaikeatajuista, mutta minä ymmärsin tuon iäkkään julistajan sanoman heti sinä iltana. Sydämeni avautui ymmärtämään, että Jeesus oli tullut pelastamaan minut sellaisena kuin olin. Jumala antoi sydämeeni uskon Jeesukseen ja tulin pelastuksesta osalliseksi tässä elämäni ensimmäisessä kristillisessä kokouksessa.

Puhe päättyi yhteiseen rukouskehotukseen. Kun kaikki kumarsivat päänsä, minäkin tein niin. Mietin, millainen rukous olisi tällä kertaa. Mutta lähetysaarnaja sanoikin:

- Ennen kuin rukoilemme, haluaisin kysyä, onko täällä tänä iltana ketään, jolla ei ole todellista iloa ja sydämen rauhaa. Onko ketään, joka huolimatta siitä, että haluaisi elää hyvää ja puhdasta elämää, joutuu päivittäin viedyksi yhä syvemmälle pimeyteen ja pahaan, mutta haluaisi saada todellisen pelastuksen ja avun? Jos täällä on joku tällainen ihminen, nostakoon hän kätensä merkiksi. Haluan rukoilla hänen puolestaan, että Jeesus pelastaisi hänet ja vuodattaisi häneen oman elämänsä.

Minusta tuntui kuin päälleni olisi yhtäkkiä heitetty sangollinen kylmää vettä. Pelästyin pahanpäiväisesti:

- Miten tämä mies voi tietää minun elämäni asiat ja sydämeni tilan noin hyvin? Onko joku kertonut hänelle minusta? Hänhän puhuu selvästi minusta!"

Sisimmässäni huusin samalla:

- Olen saastainen, olen syntinen ihminen, pimeydenlapsi. Rukoilkaa puolestani!

Mutta en kuitenkaan uskaltanut nostaa kättäni, koska ympärilläni oli paljon muita. Mutta puhuja toisti lämpimän kehotuksensa vielä pari kertaa. Lopulta päätin:

- Turha minun on yrittää salailla itseäni. Hänhän tietää jo kaiken. Otan tänä iltana Jeesuksen vastaan. Pyydän, rukoilkaa puolestani!

Nostin käteni. Silloin julistaja tuli ja pani kätensä pääni päälle ja rukoili puolestani.

Tämä tapahtui siis 27.9.1920 ollessani viisitoistavuotias. Minua kehoitettiin aloittamaan kirkossakäynti läheisessä Nagoyan osallistuin säännöllisesti jumalanpalveluksiin ja sunnuntai-illan evankelioimiskokouksiin.

Ensimmäisten kolmen viikon aikana käytin kokouksissa kirkon Raamattuja ja laulukirjoja. Halusin kuitenkin kirjoittaa muistiinpanoja Raamattuun ja alleviivata punakynällä puhuttelevia kohtia, joten ostin pienillä säästöilläni oman Raamatun ja laulukirjan.

Seurakunnan vanha pastori Masa-aki Sugihara neuvoi minua joka arki-illana lukemaan yhden luvun Uutta ja yhden Vanhaa Testamenttia, ymmärsin lukemaani tai en, rukoilemaan ja sitten aloittamaan päivän työt ja opinnot. Illalla nukkumaan mennessäni minun piti kiittää kuluneesta päivästä, tunnustaa syntini ja pyytää Herraa antamaan ne anteeksi ja nukkua sitten levollisesti.

Tein niin kuin hän oli sanonut. Päivittäisessä raamatunluvussani lähdin liikkeelle 1. Mooseksen kirjan ja Matteuksen evankeliumin alusta. Koska kristillinen kirkko ja Raamattu olivat minulle entuudestaan täysin vieraita, lukemassani oli paljon sellaista, mitä en ymmärtänyt. Muistin kuitenkin pastorin sanat:

- Lue säännöllisesti, vaikka et ymmärtäisikään kaikkea!
Ja tein niin.

Jatkettuani kirkossa käyntiä pari kolme kuukautta alkoi työ ja koulunkäynti maistua paremmalta. Olosuhteet eivät kyllä muuttuneet. Olimme yhä köyhiä ja jouduin edelleen käymään iltakoulua. Mutta se ei enää katkeroitannut mieltäni. Aloin huomata, että oli itse asiassa hyödyllistä käydä työssä ja opiskella saman aikaisesti. Elämä alkoi tuntua mielekkäältä, rohkaistuini ja uusi toivo alkoi sarastaa. Sain Jeesukselta voimaa työntekoon ja opiskeluun.

Eräänä iltana, kun tulin koulusta kotiin, isäni kutsui minut luokseen. Isät olivat noihin aikoihin Japanissa melkoisia patriarkkoja, joten hiukan aralla milellä istuuduini hänen eteensä.

- Eiichi, sinä olet viime aikoina muuttunut, hän aloitti.

Kun ihmettelin, mikä minussa oli muuttunut, hän jatkoi:

- Kasvojesi ilme on muuttunut valoisammaksi. Ennen olit aina synkännäköinen. Lisäksi nykyään sanot usein kiitos ja pyydät anteeksi. Mikä sinut oikein on muuttanut? Mitä teet ja mitä opiskelet tätä nykyä?

Hämmästyin, sillä itse en ollut huomannut mitään erikoista muutosta arkielämässäni kotona. Mutta isäni oli havainnut sen ja iloitsi, kun synkkyytteni oli vaihtunut valoisuudeksi, tyytymättömyytteni kiitollisuudeksi ja itsekeskeisyyteni toiset huomioivaksi ja anteeksi pyytäväksi asenteeksi.

Iloitsin kovasti siitä, mitä kuulin. Kun sain ensi kertaa kuulla enankeliumin, tohtori McAlpinhan oli luvannut:

- Jeesus tuli maailmaan muuttamaan pimeyden lapset valkeuden lapsiksi. Hän tuli pelastamaan kelvottomat ihmiset Jumalalle kelpaaviksi.

Iloni johtui siitä, että sain nähdä lupauksen toteutuneen omassa elämässäni. Päätin pyytää kastetta. Pastori Sugihara suoritti kasteen jouluna 1920, kolme kuukautta siitä, kun ensi kerran olin tullut kirkkoon. Olen todella kiitollinen, että olen saanut vaeltaa uskossa siitä asti.

Entä Sinä?

Suuntaudutko Sinä elämässäsi lopulliseen päämäärään vai annatko ajallisten asioiden hallita koko elämäsi. Herran käsky vaatii meitä suuntaamaan katseemme taivaalliseen ja lopulliseen. Jos ja kun niin teemme, voimme päivittäisen elämämme viettää Herran valossa ja Hänen johdatuksessaan.

Kysymyksiä tekstistä

1. Millainen on Jeesuksen ja Isän välinen suhde? (44, 45) Entä mikä on uskomme kohde? Millainen Isä, Kaikkivaltias Luoja ja Herra?
2. Millaista on sisällöltään Jeesuksen valo? (46) Millä tavalla usko Jeesukseen valaisee elämämme? (Itso Eiichin esimerkki)
3. Mitä päämäärää varten Jeesus tuli tämän maailmaan? (47) Mikä voisi olla Sinun elämäsi päämäärä?
4. Millä perustein meidät tuomitaan viimeisellä tuomiolla? (48) Jumalan sanan kuuleminen ei koskaan voi tapahtua ilman, että se vaikuttaa. Sivustakatsojan asenne, ns. puolueettomuus on itse asiassa Herran hylkäämistä.
5. Kenen puhetta ovat Jeesuksen sanat? (49, 50) Millaiset ovat Jumalan ajatukset sinusta?
6. Isä antoi Jeesukselle käskyn. Mitä Jeesus sen noudattamisella hankki? (50) Mikä on Isän käsky meille?